

Arrest

nr. 150 294 van 31 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X,
beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 5 juli 2012 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie van 2 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Asielprocedure

Op 29 november 2011 dienden T.D. en S.D. (hierna verkort verzoekers), samen met hun kind I.D, een asielaanvraag in.

Op 14 februari 2012 verklaarden de Poolse autoriteiten zich akkoord met de overdracht van verzoekers, in het kader van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

Op 27 november 2012 werd de asielaanvragen overgedragen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort: de commissaris-generaal).

Op 25 oktober 2013 besliste de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad).

Op 4 november 2013 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 februari 2014, bij arrest nummer 118.877, bevestigde de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verblijfsmachtigingsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet)

Op 13 januari 2012 dienden verzoekers, samen met I.D, en verzoekers moeder R.D. een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 2 april 2012 werd de verblijfsmachtigingsaanvraag ongegrond verklaard.

Dit is de bestreden beslissing die verzoekers ter kennis werd gebracht op 12 juni 2012 en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.01.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

D. T. [...]

B. S. [...]

+kind

D. I. [...]

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...), deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...).

Er worden medische elementen aangehaald voor D. I. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 22.03.2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde "Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening van betrokkene, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van

terugname, Polen. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van terugname, Polen."

Gezien de nodige medische behandeling (en opvolging) beschikbaar en toegankelijk zijn in Polen, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname.*

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van overname een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 4 november 2013 dienen de verzoekers, samen met I.D. en R.D. een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 22 januari 2014 werd de tweede aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 4 april 2014 werd beslist om de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren.

Deze beslissing die ter kennis werd gebracht op 19 mei 2014, is als volgt gemotiveerd:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.11.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

D. T. [...]

B. S. [...]

D. I. [...]

D. I. [...]

D. A. [...]

nationaliteit: [...] adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (...) aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22.01.2014, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...).

De aangehaalde medische elementen voor D. I. [...] werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 01.04.2014 onder gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het belang dient eveneens actueel te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen (RvS 31 maart 1994, nr. 46.816).

Opdat verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De vernietiging van de bestreden beslissing kan er ook niet toe leiden dat verweerder verzoekers' aanvraag alsnog zou kunnen inwilligen om hen tot een verblijf op medische gronden te machtigen.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Voormelde bepaling laat enkel de vreemdeling die zelf een ernstig medisch probleem heeft toe een machtiging tot verblijf in het Rijk aan te vragen bij de minister of zijn gemachtigde. Verweerder vermag, overeenkomstig deze duidelijke en niet voor een andere interpretatie vatbare wetsbepaling, aan verzoekers' aanvraag om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd geen gunstig gevolg verlenen. Het gegeven dat verweerder in het verleden de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft miskend door op grond van deze wetsbepaling aan verzoekers' verblijfsmachtiging te onderzoeken zonder dat zij enig persoonlijk medisch probleem aanvoerden – wat door de Raad niet kan worden gesanctioneerd – laat niet toe tot een ander besluit te komen.

Er wordt niet aangetoond dat verzoekers een persoonlijk en rechtstreeks belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Er dient derhalve te worden besloten dat het ingestelde beroep slechts ontvankelijk is, in zoverre het door verzoekers werd ingediend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind I.D.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de

Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Aangezien dat de betwistbare beslissing die de aanvraag ongegrond zegt, als volgt wordt gemotiveerd: (citaat motivering van de bestreden beslissing)
Aangezien dat de motivatie van de betreden beslissing is vrij stereotiep;
Dat deze beslissing onvoldoende werd gemotiveerd;
Aangezien de betwiste beslissing zeggende dat de aanvraag van de verzoekende partij niet grondig is omdat de behandeling is beschikbaar en toegankelijk in het land van terugname, Polen;
Dat de betwiste beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd in wat zij niet voldoende in rekening van de bijzondere situatie van het kind van het gezin D. –B. houdt;
Dat inderdaad D.I. lijdt aan ernstige psychomobilité problemen;
Dat op het certificaat opstaat dat de ernst van die aandoening 10/10 is!!!;
Aangezien dat de tegenpartij de aanvraag ten opzichte van het land van terugname en niet ten opzichte van het land van herkomst heeft onderzocht;
Dat immers, de familie D. niet slechts 4 dagen in Polen is gebleven alvorens zich naar België te leiden;
Dat t men het moest onderzoeken ten opzichte van de toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Rusland, echt land van de verzoekende partij;
Dat als hij het onderwerp van een verwijderingsmaatregel momenteel was, men ze zou moeten terugsturen naar Rusland en niet naar Polen;
Dat de verzoekers voldoende in de aanvraag 9ter het probleem van beschikbaarheid en toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Rusland hebben bewezen;
Dat het kind van het gezin dus een gevaar loopt om een behandeling te ondergaan onmenselijk en, in strijd die met artikel 3 E.V.R.M. beschadigt
Aangezien dat de betwiste beslissing zich niet getuigd heeft over de medische elementen die haar ter appreciatie voorgelegd werden;
Dat ze geen rekening houdt met de bijzondere situatie van de verzoekers de welke aangepaste zorgen vereist;
Dat er een overduidelijke schending van het artikel 3 E.C.R.M.;
Dat daarvan uitgaande, de betwiste beslissing nietig verklaard dient te worden.”

3.2. In hetgeen als een eerste onderdeel van het enige middel kan worden beschouwd, voeren verzoekers een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In casu wordt in de motivering van de bestreden beslissing op duidelijke wijze verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen. Zo verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 22 maart 2012, dat werd uitgebracht in toepassing van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet en dat samen met de bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis werd gebracht. De gemachtigde motiveert dat de ambtenaar-geneesheer heeft aangegeven dat gespecialiseerde opvolging en behandeling van de in de medische attesten beschreven aandoening beschikbaar zijn in Polen. De motieven van het voornoemde advies van de ambtenaar-geneesheer waarvan de gemachtigde de conclusies tot de zijne maakt, maken dan ook integraal deel uit van de motieven van de thans bestreden beslissing. In dit advies

worden de risico's vermeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet op uitvoerige wijze onderzocht aan de hand van de verschillende medische stukken die door de verzoeker werden aangebracht. Er wordt dan ook ingegaan op de concrete omstandigheden van de zaak.

Er moet worden vastgesteld dat de verzoekers niet concreet duidelijk maken op welk punt de aldus geboden motivering hen niet in staat stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In een volgend middelenonderdeel voeren verzoekers een schending aan van artikel 3 van het EVRM omdat de aanvraag niet grondig werd behandeld en verkeerdelijk nagegaan werd of de medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van terugname, zijnde Polen en niet Rusland.

Naar aanleiding van de asielprocedure werd op 14 februari 2012 het uitdrukkelijke akkoord van de Poolse autoriteiten ontvangen voor de terugname van verzoekers en hun minderjarige kind. Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat de Poolse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag en dat zij zich aldus met I.D. aldaar diende te begeven, dan wel aldaar vermag te worden teruggeleid, en het bijgevolg evident is dat de medische problematiek van de verzoekende partij beoordeeld werd in functie van Polen, land van terugname. De Raad merkt overigens op dat Polen evenzeer is gehouden zich te conformeren aan het EVRM en dient bijgevolg eenzelfde bescherming van artikel 3 van het EVRM te waarborgen.

Bovendien hebben verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend bij aangetekend schrijven op 4 november 2013. Deze aanvraag werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 4 april 2014. De argumenten die zijn aangehaald in deze aanvraag zijn identiek met deze van hun eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze tweede aanvraag verwijst naar de ziekte van hun dochter en dat er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst. Verweerder heeft bij de beoordeling van deze tweede aanvraag de mogelijke behandeling van deze ziekte onderzocht in het land van herkomst, zodat verzoekers' grief niet langer actueel is. Een onderzoek van een adequate behandeling in hun land van herkomst is reeds gebeurd tijdens deze tweede aanvraag. Bijgevolg tonen verzoekers niet aan dat zij nog een belang hebben bij dit middelonderdeel.

Het middel, in de mate het ontvankelijk is, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS, eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS